

ΕΒΕΑ
Καλλιθέα
1323

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 55ο - ΤΕΥΧΟΣ 521 ●
● ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2008 ●

● «Ίδε ό άμνός τουΰ Θεοϋ ό αίρων τήν άμαρτίαν τουΰ κόσμου» (Ίωάν. ά΄ 29) ●

ΧΑΡΙΣ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑ

Η σωτήρια χάρις

Ἰεκήρυξε ό Κύριος: «Ἐγώ εἰμι ό ποιμήν ό καλός. Ὁ ποιμήν ό καλός τήν ψυχήν αὐτοϋ τίθησιν ὑπέρ τῶν προβάτων» (Ίωάν. ι΄ 11). Ὁ ἐκκλησιαστικός ποιμένας δέν εἶναι φορέας κοσμικῆς άγωγῆς ἤ δάσκαλος σέ κρατικό σχολεῖο ἤ διοικητικῆς κάποιας ὑπηρεσίας, ὥστε νά ἔχη άνάγκη μόνο ὠρισμένων γνώσεων καί κανόνων. Εἶναι οἰκονόμος τῆς χάριτος. Ἡ δουλειά στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι θεμελιωμένη στό δόγμα, στήν άλήθεια, στό μυστήριο τῆς οἰκονομίας τουΰ Θεοϋ.

Όταν δέν ἔχη πάντοτε κατά νοϋν τίνος διάκονος εἶναι, θά αὐτονομηθῆ άπό τή δομή τῆς θεολογίας καί θά καταστήσῃ διεκπεραιωτής θρησκευτικῶν ὑποθέσεων.

Στήν πρός Τίτον ἐπιστολή ἤ περικοπή β΄ 11-15 άποτυπώνει μέσα σέ λίγους στίχους τίς βασικές άλήθειες τῆς πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοϋ. Πρόκειται γιά κείμενο μεγάλου θεολογικοϋ βάθους. Ἀπό τά ὠραιότερα τῶν ἐπιστολῶν τουΰ Παύλου.

● Παρουσιάζει τή λυτρωτική θυσία τουΰ Ἰησοϋ Χριστοϋ, «ὅς ἔδωκεν ἑαυτόν ὑπέρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσῃται ἡμᾶς άπό πάσης άνομίας...» (Τίτ. β΄ 14). Καί καλεῖ τοϋς πιστοϋς νά ζήσουν μέ συνέπεια αὐτῆς τῆς πίστεως στό λυτρωτή Ἰησοϋ, «σωφρόνως καί δικαίως καί εϋσεβῶς» (Τίτ. β΄ 12).

Ἡ χάρις τουΰ Θεοϋ εἶναι ἡ πηγή καί τῆς θυσιαστικῆς άγάπης τουΰ Χριστοϋ, άλλά καί τῆς ἐνάρετης ζωῆς τῶν εϋσεβῶν καί ὀρθοδόξων χριστιανῶν.

● Χάρις! Ἀπό τίς ὠραίες παύλειες λέξεις, πού ἐκφράζουν τήν άγάπη, τή δωρεά, τό ἔλεος τουΰ Θεοϋ. Γιά νά νοήσουμε τό βάθος καί τό πλάτος τῆς λέξεως «χάρις», ἄς δοϋμε τίς τρεῖς κύριες ἐννοιές της:

□ Ἡ **μιά**: Ἡ προέλευσις τῆς χάριτος. Πρόκειται γιά τήν άκτιστη ἐνέργεια τουΰ Θεοϋ, πού προσφέρει τήν άγάπη Του στοϋς ἀνθρώπους ὄχι χρεωστικά, άλλά χαριστικά.

□ Ἡ **άλλη**: Ὁ τρόπος προσφορᾶς τῆς σωτηριώδους άγάπης. Δίδεται δωρεάν. Σωζόμαστε «δωρεάν». Ἐκεῖνος πλήρωσε γιά μᾶς. Ἐμεῖς Τόν εϋχαριστοϋμε καί

Τόν δοξολογοῦμε «ἐπί τῇ ἀνεκδιηγήτῳ δωρεᾷ τοῦ Χριστοῦ» (Β' Κορ. θ' 15). Ἦμασταν ἄξιοι μυρίων τιμωριῶν καί κολάσεων. Κι Ἐκεῖνος παραγράφει ὅλα τὰ ἐγκλήματά μας. Μᾶς ἀπαλλάσει ἀπό ὅλα τὰ χρέη μας.

□ *Ἡ τρίτη:* Ἡ κατάληξις τῆς Ξεκινᾷ ἀπ' τὴν ἐνέργεια τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, προσφέρεται δωρεάν καί ἐκδηλώνεται ὡς χάρισμα. Τὰ χαρίσματα, καί μάλιστα ἐκεῖνα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι καρποὶ τῆς χάριτος. Ὅχι μόνο συγχωρεῖ τὰ ἀμαρτήματά μας ὁ Κύριος τῆς χάριτος, ἀλλὰ καί μᾶς βραβεύει. Μᾶς καθιστᾷ μέλη τῆς βασιλείας Του.

● Χάρις! Ἀποδίδεται μέ τῆ λέξι αὐτή καί ὅλη ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Χριστοῦ, μέ τῆ σάρκωσί Του. «Ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις» (Τίτ. β' 11). Φανερώθηκε. Αὐτό σημαίνει, ὅτι ἦταν κάποτε κρυμμένη, ἀόρατη. Φανερώθηκε ἀπ' τό σαρκωμένο Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό καί ἡ ὅλη παρουσία τοῦ Κυρίου καλεῖται ἀποκάλυψις.

Ἄ ορατός Χριστός εἶναι ἡ φανέρωσις τοῦ ἀοράτου Θεοῦ ἡ φανέρωσις τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ ἡ φανέρωσις τῆς τριαδικότητος τοῦ Θεοῦ ἡ φανέρωσις τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας ἡ φανέρωσις τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Ἄ ἀπρόσιτος Θεός μέ τῆ σάρκωσι τοῦ Λόγου ἔγινε προσίτος, ὀρατός, ἀκουστός, ποθητός. Ἄς θυμηθοῦμε τό προοίμιο τῆς πρώτης Ἐπιστολῆς τοῦ Ἰωάννη: «Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἐώρακαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περί τοῦ λόγου τῆς ζωῆς. Καί ἡ ζωὴ ἐφανέρωθη, καί ἐώρακαμεν καί μαρτυροῦμεν καί ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἣτις ἦν πρὸς τόν πατέρα καί ἐφανέρωθη ἡμῖν» (Α' Ἰωάν. α' 1-3).

Ἡ σωτηρία γιά ὅλους

● Ὅλη ἡ ὑπόθεσις τῆς πορείας τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν κόσμον καί τῆς πορείας τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τό Θεό, συνοψίζεται στή λέξι «σωτηρία».

Ἄρνητικά ἡ σωτηρία νοεῖται ὡς λύτρωσις ἀπ' τὴν ἀμαρτία καί τό θάνατο.

Θετικά νοεῖται ὡς κοινωνία τοῦ φωτός, ὡς κοινωνία τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ.

● Ἡ σωτηρία προέρχεται ἀπ' τό Θεό ὄλων τῶν ἀνθρώπων, προσφέρεται μέ τῆ θυσία τοῦ Χριστοῦ χωρίς κρατούμενα, καί προορίζεται γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ σωτήρια, εἶναι ὁ ἥλιος χωρίς σύνορα. Δέν κάνει διακρίσεις, ἀφοῦ ὁ Θεός «θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι» (Α' Τιμ. β' 4).

Πρόκειται γιά τὴν παγκοσμιοτητα τῆς ἀγάπης, γιά τὴ σωτηρία ὄλου τοῦ κόσμου. Σημαίνει δέ καί τὴν οἰκουμένηνικὴ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας.

Δέν φοβᾶται ἡ Ἐκκλησία τό ὅτι εἶναι «μικρὸν ποίμνιον», ἀλλὰ καί δέν ἐπαναπαύεται στοὺς λίγους. Τό ἀποστολικό τῆς ὄραμα σκεπάζει ὅλη τὴν οἰκουμένη, ὅλες τίς φυλές τῶν ἀνθρώπων (Λουκ. ιβ' 32).

Ἄρνησις καί θέσις

Μεταξύ πρώτης καί δευτέρας ἐπιφανείας τοῦ Χριστοῦ, κινεῖται ἡ χριστιανικὴ ζωὴ. Ὁ ἀπ. Παῦλος καλεῖ νά ζήσουμε «ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καί τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας σωφρόνως καί δικαίως καί εὐσεβῶς ἐν τῷ νῦν αἰῶνι» (Τίτ. β' 12).

● Ἡ παιδευσις, ἡ ἀγωγή, ἡ χειραγωγή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι γιά ὅλους. Προσφέρεται μέν ἡ χάρις γιά ὅλους, ἀλλ' ὅσοι ἀρνοῦνται τὴν πίστι στοῦ Χριστοῦ, αὐτοὶ καταφρονοῦν τὴ δωρεὰ τῆς χάριτος. Κλωτσᾶνε τὴν εὐκαιρία. Γι' αὐτοὺς ἡ χάρις παραμένει ἀνενέργητη.

Ὅσοι πιστοὶ, ἔχουν δωρεάν παιδεία χάριτος. Δηλαδή, ἐνδυναμώνονται καί καθοδηγοῦνται, ὥστε νά πετυχαίνουν τό τρίπτυχο: *Σωφροσύνη - δικαιοσύνη - εὐσέβεια!*

● Ἡ ζωὴ μας, ζωὴ σωφροσύνης, δικαιοσύνης καί ἀγιότητος, εἶναι καρπὸς τῆς δωρεᾶς, τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ ἐκεῖ πηγάζει. Καί ἐκβάλλει στήν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας ζωῆς. Γιά νά φτάσουμε ὁμῶς στό δρόμο τῆς ἀρετῆς, πρέπει νά κάνουμε μεταβολή. Ν' ἀφήσουμε τό δρόμο τῆς

κακίας και τῆς ἀπωλείας. Ὅχι ἀπλῶς νά τόν ἀποστραφοῦμε, ἀλλά νά τόν ἀρνηθοῦμε τελείως. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἡ ἀρνησις πολλήν δείκνυσι τήν διάστασιν, πολύ τό μῖσος, πολλήν τήν ἀποστροφήν. Μεθ' ὅσης διαθέσεως, μεθ' ὅσης σπουδῆς τά εἰδῶλα ἀποστρεφόμεθα, μετά τσαύτης καί τήν κακίαν αὐτήν καί τās κοσμικάς ἐπιθυμίας*» (Ε.Π.Ε. 24,96). Μετάφρασις: Ἡ ἀρνησις δείχνει μεγάλο τό χάσμα, πολύ τό μῖσος, μεγάλη τήν ἀποστροφή. Μ' ὅση διαθέσι καί μ' ὅσο ζήλο ἀποστρεφόμαστε τά εἰδῶλα, μέ τόση καί τήν κακία καί τίς κοσμικές ἐπιθυμίες.

● *Ἀρνησις*. Νά κλείση ὁ κύκλος τῆς ἀσέβειας. Ν' ἀρχίσῃ ἡ ζωή τῆς εὐσέβειας. Δέν μπορεῖ κανεῖς νά ἐρωτοτροπή καί μέ τά δυό: Καί μέ τήν ἀπιστία καί μέ τήν πίστι. Καί μέ τόν κόσμον καί μέ τό Χριστό. Καί μέ τήν ἐκκλησιαστική ζωή καί μέ τίς κοσμικές ἐπιθυμίες. Δέν μποροῦμε «*Θεῷ δουλεῦν καί μαμωνᾷ*» (Ματθ. στ' 24).

Ἡ ἔνταξις τοῦ ἀνθρώπου στήν πίστι τοῦ Χριστοῦ σημαίνει αὐτομάτως ἀπόταξι ἀπ' τήν κοσμική ζωή. Ἀπ' τή μιά πόρτα μπήκε ὁ Χριστός στό σπίτι τοῦ Ζακχαίου, κι ἀπ' τήν ἄλλη βγήκε ὁ Διάβολος τῆς φιλαργυρίας.

Ἡ προσπαθεια νά συνδυάσουμε πνευματική ζωή καί κοσμικές διασκεδάσεις, δέν εἶναι ξεπέρασμα κάποιου τάχα διλήμματος. Εἶναι μπλέξιμο σ' ἓνα φαῦλο κύκλο.

Ἐκαθαρίστε τή θέσι σας, ἐπιτάσσει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. «*Ἐάν τις ἀγαπᾷ τόν κόσμον, οὐκ ἔστιν ἡ ἀγάπη τοῦ πατρός ἐν αὐτῷ· πᾶν τό ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκός καί ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν καί ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου*» (Α' Ἰωάν. β' 15-17).

● *Θέσις*. Ἡ ἔνταξις μας στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ σημαίνει συγκεκριμένη συμπεριφορά. Οἱ λέξεις «*σωφρόνως, δικαίως, εὐσεβῶς*» λογίζονται ὡς ἀναφερόμενες στόν ἑαυτό μας (ἡ πρώτη), στοὺς ἄλλους (ἡ δεύτερη), στό Θεό (ἡ τρίτη).

Σωφρόνως

● Ἡ σωφροσύνη ἀναφέρεται στή δύναμι τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, πάντοτε βέβαια μέ τή χάρι τοῦ Χριστοῦ, γιά

ἐγκράτεια παθῶν. Δέν ἀναφέρεται μόνο στήν ἐγκράτεια ἑνός πάθους, τοῦ πορνικοῦ, ἀλλ' ὅλων τῶν παθῶν. Καί μάλιστα στήν ἐγκράτεια ἀπ' τό χειρότερο πάθος, τή φιλοχρηματία.

Εἴμαστε ἔτοιμοι νά κατηγορήσουμε κάποιον ὡς ἀκρατῆ, ὡς σαρκολάτρη, διότι δέν τά καταφέρνει στό θέμα τῆς ἀγνότητος ἢ τῆς συζυγικῆς τιμιότητος. Καί πολύ σωστά. Ἀλλά δέν χαρακτηρίζουμε ὡς ἀκρατῆ, ὡς ἀφρονα κι ἐκείνον, πού ἔχει ἐρωτευτῆ τό χρῆμα κι εἶναι φιλάργυρος. Ἴσως καί νά θεωροῦμε τόν πλούσιο, ὅτι ζῆ μέ σωφροσύνη, ἐπειδή δέν ἔχει ἀκουστή γι' αὐτόν σεξουαλικό σκάνδαλο!

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐξηγεῖ γιατί τό ὁ φιλάργυρος εἶναι χειρότερος ἀπ' τόν πόρνο: «*Μᾶλλον οὗτος ἀκολαστότερος. Ἡ τῶν χρημάτων ἐπιθυμία τῆς τῶν σωμάτων ἐλάττων. Πρῶτον μὲν, ὅτι ἀναγκαίως γέγονεν ἡ τῶν σωμάτων ἐπιθυμία. Τό δέ ἀναγκαίως γεγονός δῆλον ὅτι καί μετά πολλοῦ κατορθοῦται τοῦ πόνου, ἐπεὶ καί ἐνεσπάρη τῇ φύσει. Δεύτερον, ὅτι χρημάτων μὲν οὐ πολὺς τοῖς παλαιοῖς λόγος, γυναικός δέ πολὺς σωφροσύνης ἔνεκεν. Καί γυναικί μὲν συγγενομένῳ κατὰ νόμον οὐδεὶς ἂν μέμνηται μέχρι γήρωσ, χρηματιζομένῳ δέ πάντες*» (Ε.Π.Ε. 24,98). Μετάφρασις: Ὁ φιλάργυρος εἶναι πῶ ἀκόλαστος. Ἡ ἐπιθυμία γιά χρήματα δέν εἶναι τόσο ὀρμητική ὅσο τῆς σάρκα. Πρῶτα-πρῶτα, διότι κάποια ἀνάγκη ἐξυπηρετεῖ ἡ σαρκική ἐπιθυμία. Κι ὅτι γίνεται ἀνάγκη, εἶναι φανερό, πῶς ἀπαιτεῖ μεγάλο κόπο νά τό συγκρατήσῃ, ἀφοῦ ἔχει δοθῆ στή φύσι μας (ἡ ἀγάπη στά χρήματα εἶναι ἀφύσικο, κι ἐπομένως δέν σπρώχνει καμμιά ἐσωτερική δύναμις σ' αὐτά). Καί δεύτερον: Στά παλιά χρόνια δέν γινόταν μεγάλος λόγος γιά τόν ἀγῶνα τῶν χρημάτων, ἐνῶ πολὺς ἦταν ὁ λόγος γιά τίς γυναῖκες, ἐξ αἰτίας τῆς σωφροσύνης. Ὅταν π.χ. κάποιος συνευρεθῆ νόμιμα μέ τή γυναῖκά του, κανένας δέν μπορεῖ νά τόν κατηγορήσῃ. Ὅταν ὁμως χρηματίζεται, ὅλοι θά τόν κατηγορήσουν.

Δέν ἐνοχλεῖται κανεῖς ἀπό ἐπιθυμία χρημάτων· καί ἐν τούτοις καταλαμβάνε-

ται ἀπ' τῆς μαγίας τους. Ἐνοχλεῖται ὁμως κάθε ἄνθρωπος ἀπ' τὴν ἐπιθυμία τῆς σάρκας, κι ὁμως πολλοὶ κρατᾶνε μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ τὸ χαλινάρι καὶ ζοῦν μὲ σωφροσύνη! Ὅντως, λέει πάλι ὁ ἱερός Χρυσόστομος, «οἱ πλεονέκται τῶν πορνεόντων ἀκολαστότεροι» (Ε.Π.Ε. 24,100). Μετάφρασις: Οἱ πλεονέκτες εἶναι πιο ἀκόλαστοι ἀπ' τοὺς πόρνους.

Δικαίως

• Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ὁ γνώμονας τῆς στάσεώς μας ἔναντι τῶν ἄλλων.

□ Ν' ἀποδίδουμε στὸν καθένα αὐτὸ πού τοῦ ἀνήκει, εἴτε τιμὴ καὶ σεβασμὸ, εἴτε ὑπακοή, εἴτε τὴν ἀναγκαῖα ἀμοιβή.

□ Νὰ εἴμαστε συνεπεῖς στοὺς ἄλλους.

□ Νὰ ἔχουμε ἀμερόληπτη γνώμη γιὰ ὅλους.

□ Νὰ μὴ βλέπουμε ἄλλους μὲ τὰ γυαλιά τῆς συμπάθειας κι ἄλλους μὲ τὰ γυαλιά τῆς ἀντιπάθειας.

□ Νὰ ἀγαπᾶμε τοὺς ἄλλους, ὅπως καὶ τὸν ἑαυτὸ μας.

□ Νὰ μὴν ἐνεργοῦμε κάτι στοὺς ἄλλους ἢ γιὰ τοὺς ἄλλους, πού δὲν θὰ τὸ θέλαμε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας (Ματθ. ζ' 12).

Εὐσεβῶς

• Ἡ εὐσέβεια εἶναι τρόπος στάσεως ἔναντι τοῦ Θεοῦ. Πηγάζει ἀπ' τὸν ἄπειρο σεβασμὸ πρὸς τὸν πανάγαθο Θεὸ καὶ ἐκφράζεται μὲ τὴν σωστὴ λατρεία καὶ προσευχή, μὲ τὴν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν πρόνοιά Του, μὲ τὴν ὁμολογία πάντοτε τοῦ ἁγίου ὀνόματός Του.

Ἡ ἀληθινὴ εὐσεβία δὲν ἔχει νὰ κάνη μὲ τὴν μάσκα τῆς ὑποκρισίας, πού ὀνομάζεται εἰκονικὴ θρησκευτικότητα. Εἶναι τρόπος ζωῆς, πού πάντοτε ἀποβλέπει στὸ ν' ἀρέσῃ στὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Σκοπὸς μας δὲν εἶναι νὰ περάσουμε ὥραια, ὅπως λέει ὁ κόσμος, στὴν παρούσα ζωὴ. Ὅποιος περνᾶει ὥραια ἐδῶ, «μὴ ἐλπίζεται ἐν τῇ μελλούσῃ». Σκοπὸς εἶναι νὰ «ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι» θεάρεστα, ἐνάρετα, δίκαια.

Τὸ νῦν δὲν εἶναι αἰεὶ. Ὁ χρόνος τῆς παρουσίας ζωῆς εἶναι συνεσταλμένος (Α' Κορ. ζ' 21). Τελειώνει ὅπου νάσαι. Μποροῦμε ὁμως μὲ τὸ νῦν νὰ κερδίσουμε τὸ αἰεὶ, τὴν αἰωνιότητα.

• Ἡ ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἶναι ἢ πιο γλυκεῖα. Γιατί Αὐτός, πού θὰ ἔρθῃ, εἶναι ὁ Μεγάλος Θεός, ὁ Σωτῆρας Ἰησοῦς Χριστός.

Ἐγινε Σωτῆρας μας, διότι παρέδωσε τὸν ἑαυτὸ του στὸ θάνατο. Θυσιάστηκε Ἐκεῖνος, γιὰ νὰ ζήσουμε ἐμεῖς.

• Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ λυτρωτῆς. Δέν μᾶς ἔσωσε ἄνθρωπος. Δέν μᾶς ἔσωσε ἄγγελος. «Ἄλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσεν ἡμᾶς». Ὁ ἀπόστολος Παῦλος συγκλονίζεται ἀπ' τὴν σκέψι, ὅτι αὐτὸν προσωπικὰ τὸν ἀγάπησε ὁ Χριστὸς καὶ παρέδωσε τὸν ἑαυτὸ Του στὸ θάνατο! «Ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ» (Γαλ. β' 20).

• Τὸ ἴδιο καὶ κάθε χριστιανὸς συγκλονίζεται μὲ τὴν ἰδέα καὶ τὴν εἰκόνα τῆς ἀπολυτρῶσεως. Ἦρθε «ἵνα λυτρώσῃται ἡμᾶς». Κατέβαλε ὡς λύτρα τὴ δικὴ Του ζωὴ, γιὰ νὰ μᾶς ἐξαγοράσῃ ἀπ' τὸ σκλαβοπάζαρο τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου (Ματθ. κ' 28).

• Συνέπεια τῆς λυτρωτικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ δικὸς μας ἐξαγνισμὸς. Συνέπεια τοῦ καθαρισμοῦ μας, εἶναι ἢ ἔνταξις μας στὴς τάξεις τοῦ εὐλογημένου δικοῦ Του λαοῦ.

Πορευόμαστε πρὸς τὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Μὲ βέβαιη τὴν ἐλπίδα πρὸς τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Οἱ πρακτικὲς συνέπειες: Τὰ ἔργα μας. Γιὰ νὰ γίνουμε ἐμεῖς λαὸς Του, Ἐκεῖνος ἔκανε τὸ μεγάλο ἔργο: Σταυρώθηκε γιὰ μᾶς. Γιὰ νὰ εἶναι Ἐκεῖνος Θεὸς μας καὶ Σωτῆρας μας, ὀφείλουμε νὰ ἐνεργοῦμε τὰ δικά μας ἔργα, τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγάπης. Νὰ γίνουμε «ζηλωταὶ καλῶν ἔργων» (Τίτ. β' 14).

• Νὰ ζήσουμε μὲ σεμνότητα, μὲ ἀγάπη, μὲ εὐλάβεια.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Ἀγάπη διακονίας
Ὁ Θεός μας εἶναι ταπεινός

Στὴν ἔφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος» (φ. 6 Ἰουν. 2008) δημοσιεύτηκε ἄρθρο τοῦ σοβαροῦ θεολόγου κ. Θεοδώρου Γεωργοπούλου, μέ τίτλο: «Ὁ Θεός μας εἶναι ταπεινός». Θίγει τὸ θέμα τῆς ἀγάπης ὡς προσφοράς. Ἐπειδὴ στίς μέρες μας ἡ φιλαυτία συνεχῶς στραγγαλίζει τὴν ἀγάπη, οἱ λεγόμενοι δὲ χριστιανοὶ ἔχουν λαθεμένη ἀντίληψη περὶ ἐλεημοσύνης καὶ φιλανθρωπίας, γι' αὐτὸ ἀναδημοσιεύουμε τὸ ἄρθρο τοῦ ἐναρέτου θεολόγου, πού ἡ πορεία του δέν εἶναι μόνο προσφορά σωστῆς ὀρθοδόξου θεολογίας, ἀλλὰ καὶ διακονία ἀγάπης.

1. Κάποιοι χριστιανὸς ἔψαχνε νά βρῆ γηροκομεῖο ἢ ἄλλο παρόμοιο φιλανθρωπικό ἴδρυμα τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νά βάλῃ ἓνα συγγενῆ του γέρο καὶ ἄρρωστο.

Σέ κάποιο ἐνοριακό ναὸ τῶν Ἀθηνῶν τοῦ εἶπαν, ὅτι ὑπάρχει ἓνα τέτοιο ἴδρυμα. Ἐπῆγε καὶ βρῆκε τὸν ὑπεύθυνο ἱερέα. Ὁ ἱερεὺς, ὁμῶς, τοῦ εἶπε, ὅτι γιὰ νά τὸν πάρουν τὸν ἄρρωστο συγγενῆ του, πρέπει νά αὐτοεξυπηρετεῖται.

Ἄλλ' αὐτὸς ἔχει ἀκράτεια, λερώνεται καὶ πρέπει νά τὸν καθαρίζουν, εἶπε ὁ ἐνδιαφερόμενος συγγενής. Καὶ ὁ ἱερεὺς κάπως ὑπεροπτικά, κάπως ἀκατάδεκτα, τοῦ εἶπε:

—Τί λοιπόν, ἐγὼ θά τὸν καθαρίζω;

Ἦ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ!

Ἄν ἤξερες τίνος Θεοῦ εἶσαι ὑπηρετής, δέν θά ἐξεστομίζεις τέτοια ἐρώτηση-ἄρνηση!

Ὁ Θεός μας, πάτερ μου, εἶναι ταπεινός. Καί σέ σταῦλο γεννήθηκε καὶ πόδια ἔπλυνε καὶ στό σταυρὸ ἀνέβη κατεβαίνοντας καὶ τὸ τελευταῖο σκαλί τῆς ταπεινώσεως. Ἐάν ἐσύ θεωρῆς ἀκατανόητο γιὰ τὴ μεγαλωσύνη σου νά καθαρίσῃς ἓνα λερωμένο καὶ ἄρρωστο καὶ γέρο, τότε δέν ἔχεις ἐσωτερικὴ σχέση με τὸν ταπεινὸ Θεὸ μας καὶ ἄς κομπορημονῆς, ὅτι εἶσαι ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου καὶ οἰκονόμος τῶν μυστηρίων Του. Δέν

ἔχεις τὸ πνεῦμα τῆς ταπεινώσεως καὶ αὐτοπροσφοράς Ἐκείνου.

Πόσο δύσκολο νά γίνουμε μιμηταὶ Χριστοῦ! Μπορεῖ νά γράφωμε σοφὰ θεολογικά συγγράμματα, ἀλλὰ νά μὴ ἔχωμε καμμιά πνευματικὴ συγγένεια με τὸν δι' ἡμᾶς κενωθέντα Θεόν.

2. Πολύ εὐκόλα προσφέρεις, ἀκόμα καὶ μεγάλα ποσὰ χρημάτων, γιὰ νά βοηθήσεις τοὺς ἐνδεεῖς.

Καὶ ἀσφαλῶς μιὰ τέτοια προσφορά εἶναι ἐλεημοσύνη, ὅταν βέβαια, τὰ ἐλαττήριά της εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐσπλαγχνία. Ἀλλὰ πόσο δυσκολώτερο εἶναι νά προσφέρῃς τὸ σῶμά σου στὴν ὑπηρεσία τῆς ἀγάπης! Δηλαδή, νά περιποιεῖσαι, καὶ μάλιστα συνεχῶς, ἓνα γέρο κατὰκοιτο. Νά τὸν ταΐζῃς, νά τὸν καθαρίζῃς, ὅταν λερώνεται με τὶς σωματικὲς του ἀνάγκες, νά τὸν πλένῃς, νά ἀνέχεσαι με πραότητα, μακροθυμία καὶ στοργή τὶς ἰδιοτροπίες ἢ τὶς ἀπαιτήσεις του. Τὰ χρήματα προσφέρονται εὐκόλα, ἢ προσωπικὴ προσφορά καὶ ὑπηρεσία εἶναι δυσκολώτατη.

Πόση αὐτοθυσία χρειάζεται νά ὑπηρετῆς ἀνθρώπους με εἰδικὲς ἀνάγκες, νά ὑπηρετῆς σ' ἓνα γηροκομεῖο ἢ ἓνα ἄσυλο ἀνιάτων!

Μεγάλο, μέγιστο ἔργο ἐπιτελεῖ ὅποιος κτίζει καὶ ὀργανώνει πλήρως ἓνα

ἄσυλο ἀνιάτων. Ἀλλά μεγαλύτερο ἔργο προσφέρει μιά νοσηλεύτρια ἐθελόντρια, πού περιποιεῖται τούς τροφίμους τοῦ ἀσύλου ἀνιάτων.

Ὁ Μέγας Βασίλειος δέν εἶναι μέγας, ἐπειδὴ ἐφτιαξε τὴ Βασιλειάδα. Εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερος, διότι ὑπηρετοῦσε καὶ ὁ ἴδιος τούς ἀσθενεῖς, καὶ μάλιστα τὸν δυσκολότερο τομέα τῶν ἀσθενῶν: Τούς λεπρούς! Τούς ἐπεριποιεῖτο καὶ στό τέλος τούς ἀγκάλιαζε καὶ τούς φιλοῦσε ἄφοβα καὶ στοργικά. Ἦταν τέτοια ἡ ἀγάπη του πρὸς τούς ἀσθενεῖς, ὥστε οἱ ἀσθενεῖς ἐδόξαζαν τὸν Θεό γιὰ τὴν ἀρρώστειά τους, διότι ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ δεχθοῦν τίς στοργικὲς περιποιήσεις ἐνός τόσο μεγάλου ἀγίου.

Ὅταν ἐλεῆς ἢ περιποιεῖσαι φτωχὸ καὶ ἄρρωστο, ποτέ νὰ μὴ σοῦ περάσῃ ἀπὸ τὴν σκέψη ἢ ἰδέα, ὅτι κάτι προσφέρεις. Ἀλλά νὰ σκέπτεσαι, ὅτι εἶσαι ὁ λαμβάνων, ἐσὺ εἶσαι ὁ ὀφειλέτης, διότι ὁ φτωχὸς καὶ ὁ ἄρρωστος γίνονται ἀφορμὴ νὰ σωθῆς μέ τὴν ἀγάπη, πού τούς δείχνεις. «Οἱ κύριοί μου οἱ φτωχοί», ἔλεγε συχνά ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων.

3. Ἐνας μέγιστος βαθμὸς αὐτοπροσφορᾶς εἶναι νὰ προσφέρῃς κάτι ἀπὸ τὸ σῶμά σου σ' ἕνα χρονίως πάσχοντα ἀδελφὸ σου. Πιστεύω, ὅτι δέν θὰ ὑπῆρχαν καθόλου ἢ δέν θὰ ὑπῆρχαν τόσο πολλοὶ

ἀδελφοί μας, πού ὑφίστανται τό συνεχές μαρτύριο τῆς αἰμοκαθάρσεως, ἂν ἐμεῖς, πού πιστεύουμε, ὅτι εἴμαστε χριστιανοί, προσφέραμε ἕνα νεφρό.

Αὐτό τό ἔκανε μέ τὴ μεγαλύτερη ἀπλότητα καὶ μέ ἀγάπη Χριστοῦ Ἄμερικανὸς καθηγητὴς Πανεπιστημίου. Προσέφερε τό ἕνα νεφρὸ του σὲ συνάδελφό του Ἑλληνα καθηγητὴ, πού ὑφίστατο αἰμοκάθαρση. Αὐτὴ τὴν ὑφίστη πράξη αὐτοθυσίας ἐπιτελοῦν μητέρες, ἀδελφοί, πατέρες. Ἀλλά θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπιτελοῦν ὅλοι οἱ συνειδητοὶ χριστιανοί.

«Μεῖζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ». Τό νὰ προσφέρῃς ἕνα νεφρὸ δέν εἶναι ὀλόκληρη «ψυχὴ», ἡ ζωὴ σου· εἶναι ἕνα μέρος. Καὶ γι' αὐτό εἴμαστε ἀπρόθυμοι. Πόσο πράγματι δύσκολη ἡ ἔμπρακτὴ χριστιανικὴ ἀγάπη!

«Ἡ τελεία ἀγάπη εἶναι νὰ συναντήσω ἕνα λεπρὸ καὶ νὰ τοῦ προσφέρω τό δικό μου ὑγιὲς σῶμα καὶ νὰ πάρω τό δικό του ἄρρωστο», ἔλεγε ὁ Ἅγιος Ἀγάθων.

Δέν ἔχουμε τὴν δύναμη καὶ τὴν τελειότητα μιᾶς τέτοιας ἀγάπης; Τουλάχιστον, ἂς ταπεινωθῶμαστε ζητώντας τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ γιὰ τίς ἁμαρτίες μας καὶ τίς ἐλλείψεις τῆς ἀγάπης μας.

«Τοῦτο κανὼν Χριστιανισμοῦ τοῦ τελειοτάτου, τοῦτο ὅρος ἠκριβωμένος, αὕτη ἡ κορυφή ἢ ἀνωτάτη, τό τά κοινῇ συμφέροντα ζητεῖν... Καὶ σύ τοίνυν, ἀδελφέ, κἂν ἄσιτος μένης, κἂν χαμαὶ καθεύδης, κἂν τέφραν ἐσθίης καὶ θρηνηῖς διὰ παντός, καὶ μηδένα ἕτερον ὠφελῆς, οὐδὲν μέγα ἐργάση. Καὶ γάρ καὶ τοῖς ἐν ἀρχῇ γενναίοις ἐκείνοις ἀνδράσι τοῦτο μάλιστα περισπούδαστον ἦν. Ἐξέτασον αὐτῶν μετὰ ἀκριβείας τὸν βίον, καὶ ὄφει σαφῶς, ὅτι οὐδεὶς αὐτῶν τά ἑαυτοῦ ποτε ἐσκόπησεν, ἀλλὰ τά τοῦ πλησίον ἕκαστος».

(Χρυσόστομος, Ε.Π.Ε. 18α, 120-122).

Μετὰ φρασῖς:

«Αὐτό εἶναι τό γνῶρισμα τοῦ γνησίου Χριστιανισμοῦ, αὐτό εἶναι ἡ σωστὴ βάση του, αὐτό εἶναι ἡ ἀνωτάτη κορυφή, τό νὰ ἐπιδιώκῃς τὴν ὠφέλεια ὅλων... Λοιπόν, καὶ σύ ἀδελφέ, κι ἂν ἀκόμα γίνῃς μέγας νηστευτής, κι ἂν ἀκόμα σκληραγωγῆσαι τόσο πού νὰ κοιμᾶσαι κατὰ γῆς, κι ἂν ἀκόμα θρηνηῖς παντοτινά γιὰ τίς ἁμαρτίες σου, ἐφ' ὅσον ἀγάπη δέν ἔχῃς καὶ δέν προσφέρεσαι γιὰ τὸν ἄλλον, τίποτε σπουδαῖο δέν θὰ κάνῃς. Γιὰ τούς γενναίους καὶ ἀγίους ἢ θυσιά γιὰ τούς ἄλλους ἦταν ἡ μεγαλύτερη σπουδὴ τους. Ἐξέτασε καλά τὴ ζωὴ τους καὶ θὰ δῆς, ὅτι κανένας τους δέν ἐπεδίωξε ποτέ τά δικά του. Ὅλοι γιὰ τούς ἄλλους ἐργάζονταν.

Δόκιμος ἐπίσκοπος Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Μελέτιος

Ἐάν ὑπάρχη ἓνας ἐπίσκοπος στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, καί εὐρύτερα, θά λέγαμε, πού διακρίνεται γιά τήν **ἀγιότητα** καί τή **σοφία** του, αὐτός πανθομολογούμενα εἶναι ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Νικοπόλεως καί Πρεβέζης Μελέτιος.

Ἐάν ὑπάρχη ἓνας θεολόγος, πού γνωρίζει ὄχι ἀπλῶς γραμματικά, ἀλλά καί ἐρμηνευτικά **ὅλη τήν Ἁγία Γραφή**, αὐτός εἶναι ὁ ἐπίσκοπος Νικοπόλεως Μελέτιος.

Ἐάν ὑπάρχη ἓνας εὐαίσθητος σέ θέματα **δικαιοσύνης** καί **ἀγάπης**, αὐτός περισσότερο πολλῶν ἄλλων, εἶναι ὁ πατήρ Μελέτιος, ὁ σεβάσμιος γέροντας τῆς Πρεβέζης.

Ἐάν ὑπάρχη ἓνας **μαγνήτης** πνευματικῆς καί θεολογικῆς αὐθεντίας, σέ πλαίσια πάντοτε ἀνθρώπινα, αὐτός εἶναι ὁ σεμνός κληρικός καί ἀληθινός φίλος τοῦ Θεοῦ, ὁ Μελέτιος.

Τό περιοδικό μας ἀποφεύγει νά ἐγκωμιάζη ἐργάτες τοῦ καλοῦ ἐν ζωῇ. Ἐς μᾶς συγχωρέση ὁ Θεός τήν ἐξαίρεσι γιά τό γνήσιο ἐκφραστή τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως.

Ὅποιος ἀμφισβητεῖ τή μαρτυρία του πάνω σέ σύγχρονα θέματα, ἄς μελετήση τό πρόσφατο βιβλίο του **«Λογισμοί καί ἀπολογισμοί»**.

Κι ὅποιος ἀμφισβητεῖ τήν εὐαισθησία του σέ θέματα δικαιοσύνης, ἄς θυμηθῇ τή συμπαθῆ καί εὐθαρσῆ στάσι του στό θέμα τῆς ἀδικίας τῶν **Δώδεκα** σεβασμίων Μητροπολιτῶν, πού διώχτηκαν ἀπό τήν τότε πολιτειακή καί ἐκκλησιαστική «χούντα» τόν Ἰούλιο τοῦ 1974. Ἐς γνωρίζη ἐπίσης τίς πολλές παραστάσεις του στόν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως γιά τήν **ἄρσι τοῦ ἀδίκου ἀφορισμοῦ** τοῦ ἀγωνιστοῦ θεολόγου κ. Νικολάου Σωτηροπούλου.

Ἀναγκαζόμαστε νά δημοσιεύσουμε τήν προσφώνησι, πού ἀπηύθυνε ὁ ἱεροκῆρυξ ἄρχιμ. Δανιὴλ Ἁεράκης στή θεία Λειτουργία, στήν Πρέβεζα, γιά τά ὀνομαστήρια τοῦ Νικοπόλεως Μελετίου (12 Φεβρ. 2008).

Ἐπό δοκιμασία ἐξῆλθε ὁ ἐπίσκοπος Μελέτιος. Γι' αὐτό κι εἶναι ξεχωριστή ἡ χαρά τῆς φετινῆς γιορτῆς γιά τά ὀνομαστήριά του. Ἡ **δοκιμασία** τῆς ἀσθενείας του δοκίμασε τή δική του ἀρετή καί τή δική μας ἀγάπη στό πρόσωπό του.

Στή δοκιμή τοῦ πόνου ἔλαμψε ἡ ἀντοχή του. Ἡ ἐξοδος ἀπ' τή δοκιμή αὐτή τόν κατέστησε πιό ἀγαπητό καί πιό ποθητό.

● Κάθε χριστιανός δοκιμάζεται στή **ζυγαριά** τῆς πίστεως καί τῆς **ὁμολογίας**.

● Κάθε κληρικός δοκιμάζεται μέ κριτήριο τήν **ἀγνωσύνη** του καί τήν προσφορά τῆς διακονίας του.

● Κάθε **ἐπίσκοπος** δοκιμάζει καί δοκιμάζεται. Ἐλέγχει καί ἐλέγχεται. Προσέχει καί τόν προσέχουν. Ἐποπτεύει, ἀλλά καί βρίσκεται σέ ὕψος, πού τόν βλέπουν ὅλοι ὡς πόλι ἐπάνω ὄρους κειμένη.

Ὁ πολύς κόσμος ξέρει ἓνα χωρίο τῆς

Γραφῆς, χωρίς νά τό ἔχη ποτέ του διαβάσει ἢ μελετήσει. Τό ξέρει ἐπιπόλαια, ἀλλά καί... συμφεροντολογικά, χωρίς νά ἔχη προσεγγίσει τήν ἐξήγησί του. Κι ὅ,τι σωστά δέν ἐξηγεῖται, αὐτό παρεξηγεῖται. Φυσικά καί διαστρεβλώνεται. Εἶναι τό χωρίο τοῦ ἀποστόλου Παύλου στήν Α' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολή: **«Πάντα δοκιμάζετε, τό καλόν κατέχετε»** (ε' 21).

Τό **«δοκιμάζετε»**:

● Δέν σημαίνει: Νά γεύεστε τά πάντα, γιατί μέσα στίς γεύσεις ὑπάρχουν καί δηλητηριώδεις.

● Δέν σημαίνει: Νά ἀπολαμβάνετε τά πάντα, γιατί μέσα στίς ἀπολαύσεις ὑπάρχουν καί βλαβερά καί χυδαῖα.

● Δέν δοκιμάζει κανεῖς τό δηλητήριο, γιά νά διαπιστώσῃ τήν ποιότητά του. Δέν δοκιμάζει κανεῖς τό βοῦρκο, γιά νά βεβαιωθῇ πόσο διαφέρει ἀπ' τό καθαρό νερό.

Κάποτε ή **πείρα** είναι **πυρά**, φωτιά. Κάποτε ή εμπειρία δέν σέ βγάξει άπ' τήν άπορία, αλλά σέ έξωθει σέ φρικτή έξάρτησι.

«Πάντα δοκιμάζετε»!

• Σημαίνει: "Όλα νά τά έξετάζετε. "Όλα νά τά προσέχετε. "Όλα νά τά έλέγγετε. "Όλα νά τά ζυγίζετε. Νά έχετε σωστή πληροφόρησι για όλα.

* * *

Καί οί πιστοί έχουν καλή **πληροφόρησι** για τόν έπίσκοπο Μελέτιο.

• Δέν είναι θαυμαστός τόσο πολύ για τίς σπουδές του, όσο για τήν κύρια **σπουδή** τής ζωής του. Άγωνίζεται νάναι δόκιμος για τό Θεό, ώραιος στά μάτια του Θεού, κατά τό λόγο του άποστ. Παύλου: «Σπυδάσον σεαυτόν δόκιμον παραστήσαι τῷ Θεῷ» (Β' Τιμ. β' 15).

• Δέν είναι άγαπητός τόσο για τό **εὐχάριστο** τής μορφής του καί τής συμπεριφοράς του, όσο για τόν άγῶνα του νάναι **εὐάρεστος** στόν Κύριο. Κριτήριό του τό «δοκιμάζειν τί έστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ» (Έφες. ε' 10).

• Κι όποιος είναι εὐάρεστος στό Θεό, αυτός είναι δόκιμος, κατάλληλος, **ώριμος** για τούς ανθρώπους. «Εὐάρεστος τῷ Θεῷ, δόκιμος τοῖς ανθρώποις» (Ρωμ. στ' 18).

* * *

Ἡ δοκιμή είναι ή ζυγαριά τής γνησιότητας καί τής αυθεντικότητας.

• Ἡ **ιερωσύνη** είναι χάρισμα, πού προσφέρεται στό δόκιμο μέλος τής Ἐκκλησίας: σ' εκείνον, πού βαρύνει πολύ μέσα του ό φόβος του Θεού καί ή εὐλάβεια.

• Ἡ **έπισκοπική** διακονία είναι ή εὐθύνη, πού τήν έμπιστεύεται ή Ἐκκλησία στό δόκιμο πρεσβύτερο, τόν άφιερωμένο στό Θεό καί δοσμένο στό λαό.

• Ἄλλά καί ώς **θεολόγος** είναι δόκιμος ό φίλος καί σεβαστός έπίσκοπος. Ἡ μελέτη του Μελετίου έχει περάσει άπ' τή δοκιμή τής Ἁγίας Γραφής καί των Πατέρων.

Ἁ θεολογικός του λόγος είναι δόκιμος, δηλαδή έκλεκτός, καί ό γραπτός καί ό προφορικός. Πηγάζει άπ' τήν αυθεντία του

οὐρανοῦ καί προβάλλεται ώς έγγύησι για όσους ζητοῦν μέσα στην ιδεολογική σύγχυσι τό ξεκάθαρο καί γνήσιο.

• Καί ή **ποιμαντική** του διακονία είναι δόκιμος. Ἄκολουθεί μέ άνυπόκριτη άγάπη καί διάκρισι τό του Παύλου: «Τοῖς πᾶσι γέγονα τά πάντα, ἵνα πάντως τινάς σώσω» (Α' Κορ. θ' 22). Ἡ μέθοδος προσεγγίσεως των ψυχῶν είναι δοκιμασμένη. Πάντα άπλή, πάντα κενωτική, πάντα ώφέλιμη, πάντα έποικοδομητική.

• Καί σάν ήρθε πρόσφατα ό καιρός νά δοκιμασθή τό μέταλλο τής ψυχής του μέσ' στόν **πόνον**, φάνηκε ή ύπερβολή τής δυνάμεως του Χριστού. Θαῦμα δέν είναι τόσο ή θεραπεία (αὐτό ανήκει στό Θεό). Μεγαλύτερο θαῦμα είναι ή **ύπομονή** καί ή **έλπίδα** (αὐτά ανήκουν καί στόν άνθρωπο). «Ἡ θλίψις ύπομονήν κατεργάζεται, ή δέ ύπομονή δοκιμήν, ή δέ δοκιμή έλπίδα, ή δέ έλπίς οὐ καταισχύνη» (Ρωμ. ε' 4).

* * *

«Τό καλόν κατέχετε».

Τόν καλόν, τόν «άνθρωπο του Θεού» κατέχομεν. Γιατί τόν δοκιμάσαμε. Καί τόν θαυμάσαμε.

• Τόν αγαπάμε. Κατέχει έκλεκτό μέρος τής καρδιάς μας.

Τόν έχουμε τύπο καί **πρότυπο** πατέρα-έπισκόπου. Κατέχει ξεχωριστή θέσι στό σώμα των έπισκόπων μέ καθολική αναγνώρισι.

• Τόν έχουμε ώς σωστό-άπλανή **όδηγό** στά έξηγητικά μονοπάτια τής Γραφής. Κατέχει θέσι συγχρόνου πατρός καί διδασκάλου στό χώρο τής θεολογίας μας.

Ἡ εὐχή μας διπλή:

• Για εκείνον, τόν έπίσκοπο Μελέτιο: Νά σφραγίση ό Κύριος μέ τή σφραγίδα τής δικής Του άναγνωρίσεως τό πρόσωπο καί τό έργο του. Ἁ Κύριος, «ό **ετάζων καρδιάς καί νεφρούς**».

• Για τόν κληρο καί τό λαό, πού συνάγονται γύρω του ώς γνήσια πνευματικά του παιδιά: Νά τόν έχουν πάντοτε «**κανόνα πίστεως καί εικόνα πραότητος**», **γνώμονα** όρθοδοξίας καί εὐσεβοῦς πορείας

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ποτήριο εὐλογίας

Οταν κανείς δοκιμάζει εξαιρετική γλυκύτητα, είναι τουλάχιστον άνοησία να προσφεύγει στην πίκρα και στη βρωμιά. Αυτό επικαλείται ο απόστολος Παῦλος, για ν' απομακρύνει όριστικά τους χριστιανούς, που σύγγαζαν σέ ειδωλολατρικά τραπέζια ή επιθυμούσαν φαγητά άπ' τίς θυσίες τών ειδώλων. Οί ίδιοι είχαν άξιωθή τής μεγαλύτερης γλυκύτητας, που ύπάρχει για τους χριστιανούς στή γή. Και αυτή είναι ή μετοχή στή **θεία Κοινωνία**.

Όποιος όχι άπλώς έρχεται σέ επικοινωνία μέ τόν άληθινό Θεό, αλλά γίνεται κοινωνός του Θεού στό μυστήριο τής **θείας Εὐχαριστίας**, δέν έλκύεται άπ' τά μαγευτικά του κόσμου ή άπ' τή γαργαλιστική απόλαυσι φαγητῶν ή άλλων «του κόσμου τερπνῶν». «Τό ποτήριο τής εὐλογίας ο̄ εὐλογοῦμεν, οὐχί κοινωνία του αίματος του Χριστοῡ έστι; Τόν άρτον ο̄ν κλῶμεν, οὐχί κοινωνία του σώματος του Χριστοῡ έστι;» (Α' Κορ. ι' 16). Δηλαδή: *Τό ποτήριο τής εὐλογίας, ποῡ εὐλογοῦμε, για να καθαγιασθῆ, δέν είναι κοινωνία του αίματος του Χριστοῡ; Ο καθαγιασμένος άρτος, ποῡ τεμαχίζουμε, για να μεταλάβουμε, δέν είναι κοινωνία του σώματος του Χριστοῡ; Όταν τρώμε άπ' τόν άγιασμένο άρτο και πίνουμε άπ' τό περιχόμενο του ποτηρίου τής εὐλογίας, ερχόμαστε σέ κοινωνία μέ τό σῶμα και τό αίμα του Χριστοῡ. Μεταδίδεται σέ μᾶς τό σῶμα και τό αίμα του Χριστοῡ. Ένωμόμαστε μέ τό σῶμα και τό αίμα του Χριστοῡ.*

Όνομάζει ο̄ άπ. Παῦλος τό άγιο Ποτήριο «ποτήριο τής εὐλογίας ο̄ εὐλογοῦμεν».

- Ὑπάχει σπουδαιότερη **εὐλογία** του Θεου άπ' τήν προσφορά του Σώματος και του Αίματος του Θεανθρώπου Υίου Του;

- Τό ποτήριο μέ τό άπλό κρασί εὐλογείται στήν εὐχαριστιακή σύναξι και μεταβάλλεται. Γίνεται κοινωνία του Σώματος και του Αίματος του Χριστοῡ.

- Μέ τή μετοχή μας στή θεία Κοινωνία «**εὐλογοῦμεν**» τό Θεό, δηλαδή, Τόν δοξολογοῦμε. Τόν εὐχαριστοῦμε.

Γιά τή δική Του χάρι ανταποδίδουμε τή δική μας εὐχαριστία. Ἐτσι καλεῖται τό μυστήριο τής θείας Κοινωνίας και «**Εὐχαριστία**». Λέει ο̄ ιερός Χρυσόστομος: «*Εὐλογίαν όταν εἶπω, εὐχαριστίαν λέγω. Εὐχαριστίαν δέ όταν εἶπω, πάντα ἀναπτύσσω τόν τής εὐεργεσίας του Θεοῡ θησαυρόν και τῶν μεγάλων εκείνων ἀναμνήσκω δωρεῶν. Και γάρ και ἡμεῖς ἐπιλέγοντες τῷ ποτηρίῳ τᾶς ἀφάτους εὐεργεσίας του Θεοῡ, και ὅσων ἀπολελούκαμεν, οὕτως αὐτῷ προσάγομεν και κοινωνοῦμεν, εὐχαριστοῦντες, ὅτι τής πλάνης ἀπήλλαξε τό τῶν ἀνθρώπων γένος, ὅτι μακράν ὄντας, ἐγγύς ἐποίησεν ὅτι ἐλπίδα μή ἔχοντας και ἀθέους ἐν τῷ κόσμῳ, ἀδελφούς ἑαυτοῡ κατεσκεύασε και συγκληρονόμους. Ὑπέρ τούτων και τῶν τοιούτων ἀπάντων εὐχαριστοῦντες, οὕτω πρόσιμεν*» (Ε.Π.Ε. 18α,82). **Με τὰ φ ρ α σ ι ε ς :** Ὅταν μιλάω για εὐλογία, έννοῶ εὐχαριστία. Ὅταν μιλάω για εὐχαριστία, ἐξηγῶ και θυμίζω ὄλο τό θησαυρό τής εὐεργεσίας του Θεοῡ και τίς μεγάλες Του δωρεές. Ἄλλά κι ἐμεῖς, όταν ὁμολογοῦμε κατά τήν ὥρα του Ποτηρίου τίς ἀπερίγραπτες εὐεργεσίες του Θεοῡ κι ὄλα ὅσα ἀπηλάυσαμε, ἔτσι προσφέρουμε στό Θεό και κοινωνοῦμε, εὐχαριστώντας για τό ὅτι ἀπήλλαξε άπ' τήν πλάνη τό γένος τῶν ἀνθρώπων. Ἐνώ εἶχαμε ἀπομακρυνθῆ, μᾶς ἔφερε πλησίον. Ἐνώ δέν εἶχαμε ἐλπίδα κι ἡμασταν

χωρίς Θεό στὸν κόσμον, μᾶς ἔκανε ἀδελφούς καὶ συγκληρονόμους Του. Ἄφοῦ, λοιπόν, Τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ ὁμοιά τους, προσερχόμαστε στὸ Θεό.

Εὐχαριστοῦμε τὸ Θεό «*ὑπὲρ πάντων ὧν ἴσμεν καὶ ὧν οὐκ ἴσμεν, τῶν φανερῶν καὶ ἀφανῶν ἐνεργειῶν*» Του. Ὁ λειτουργὸς λίγο προτοῦ νὰ προσφέρει τὰ δῶρα, θυμᾶται τὴν ἐντολή γιὰ τὸ μυστηρίο τῆς θείας Κοινωνίας καὶ «*πάντων τῶν ὑπὲρ ἡμῶν γεγενημένων, τοῦ Σταυροῦ, τοῦ Τάφου, τῆς τριημέρου Ἀναστάσεως, τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναβάσεως, τῆς ἐκ δεξιῶν καθέδρας, τῆς δευτέρας καὶ ἐνδόξου πάλιν παρουσίας*». Ὁ ἱ. Χρυσόστομος παρατηρεῖ, ὅτι μετὰ τὴν μεταλήψιν καὶ τοῦ Αἵματος καὶ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ συμβαίνουν συγκλονιστικὲς δωρεές:

● **Γιὰ τὸ Αἶμα** τῆς θείας Κοινωνίας λέει, ὅτι εἶναι αὐτὸ τὸ ἴδιο αἷμα, ποῦ ἔρρευσεν ἀπ' τὴν πλευρὰ τοῦ Ἑσταυρωμένου (Ἰωάν. ιθ' 34): «*Τοῦτο τὸ ἐν ποτηρίῳ ὄν, ἐκεῖνό ἐστι τὸ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ρεῦσαν, καὶ ἐκεῖνου μετέχουμεν. Ποτήριον δὲ εὐλογίας ἐκάλεσεν, ἐπειδὴ αὐτὸ μετὰ χειρᾶς ἔχοντες, οὕτως αὐτὸν ἄνυμινο ὑμεν, θαυμάζοντες, ἐκπληττόμενοι τῆς ἀφάτου δωρεᾶς*» (Ε.Π.Ε. 18α,82). **Μετὰ φρασις**: Τὸ αἷμα, ποῦ εἶναι μέσα στὸ Ποτήριον, εἶναι αὐτὸ τὸ ἴδιο, ποῦ ἔτρεξε ἀπ' τὴν πλευρὰ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ μετέχουμε αὐτοῦ τοῦ αἵματος. Ὠνόμασε δὲ αὐτὸ Ποτήριον εὐλογίας, ἐπειδὴ, ὅταν τὸ κρατᾶμε στὰ χεῖρα, ἔτσι ἀνυμνοῦμε τὸν Κύριον, μὲ θαυμασμό καὶ ἐκπληξι γιὰ τὴν ἀπερίγραπτη δωρεά.

● **Γιὰ τὸ Σῶμα** δίνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἔμφασι στὸ «**κλῶμεν**»: «*Τὸν ἄρτον ὃν κλῶμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐστι;*».

Συμβαίνει, λέει, στή θεία Κοινωνία κάτι, ποῦ φαίνεται ἀποδοτικώτερον καὶ ἀπ' τὴν προσφορὰ τοῦ Σταυροῦ.

Ἐκεῖ τὸ Σῶμα ἔμεινε ἀτεμάχιστο, ἀφοῦ κατὰ τὴν προφητεία «*ὄστοῦν αὐτοῦ οὐ συντριβήσεται*» (Ἰωάν. ιθ' 36).

Ἐδῶ, στή θεία Λειτουργία, τεμαχίζεται τὸ Σῶμα. Καὶ ἐνῶ τεμαχίζεται, κάθε **τεμάχιον τῆς κλάσεως** τοῦ ἁγιασμένου Ἄρτου εἶναι ὁλόκληρον τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ! Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*“Ὁν κλῶμεν. Τοῦτο ἐπὶ μὲν τῆς εὐχαριστίας ἐστὶν ἰδεῖν γινόμενον. Ἐπὶ δὲ τοῦ σταυροῦ, οὐκέτι, ἀλλὰ καὶ τὸνναντίον τοῦτο: “ὄστοῦν” γὰρ “αὐτοῦ”, φησὶν, “οὐ συντριβήσεται”. Ἀλλ' ὅπερ οὐκ ἔπαθεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, τοῦτο πάσχει ἐπὶ τῆς προσφορᾶς διὰ σέ, καὶ ἀνέχεται διακλῶμενος, ἵνα πάντας ἐμπλήσῃ*» (Ε.Π.Ε. 18α,86). **Μετὰ φρασις**: «*Τὸν κόβουμε τὸν ἄρτον*». Αὐτὸ εἶναι δυνατό νὰ τὸ δὴ κανεῖς στή θεία Εὐχαριστία. Στὸ Σταυρὸ ὁμως ὄχι, ἀλλὰ τὸ ἀντίθετο ἀπ' αὐτό. Διότι γιὰ ἐκεῖνο τὸ Σῶμα λέγει, «*ὄστοῦν ἀπ' Αὐτὸν δέν θά συντριβῇ*». Ἀλλ' αὐτό, ποῦ δέν ἔπαθε πάνω στὸ Σταυρὸ, αὐτὸ πάσχει γιὰ σένα στήν προσφορὰ. Ἀνέχεται νὰ κατακόπτεται, γιὰ νὰ μᾶς γεμίσῃ ὅλους.

Στὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου, «*Τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας ὃ εὐλογοῦμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐστι; Τὸν ἄρτον ὃν κλῶμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐστι;*», ἔχουμε μία ἀκόμα καινοδιαθηκική μαρτυρία, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν προσφέρει στοὺς πιστοὺς **συμβολικά** τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἶμα τοῦ Χριστοῦ. Τὰ προσφέρει **πραγματικά**.

Αὐτό, ποῦ πίνουμε εἶναι κοινωνία τοῦ Αἵματος. Καὶ αὐτὸ ποῦ τρώμε εἶναι κοινωνία τοῦ Σώματος. Εἶναι συνέχεια τῶν βεβαιωτικῶν λόγων τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου: «*Ἡ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστι βρῶσις καὶ τὸ αἷμά μου ἀληθῶς ἐστι πόσις. Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοί μένει καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ*» (Ἰωάν. στ' 55).

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Σπορά και αλλαγή

Α΄ Κορ. ιε΄ 35-41

Ἄσπρος ἀνθίζει (στ. 35-36)

Όταν γύρω σου όλα φωνάζουν, ότι υπάρχει Θεός, και σε κάθε θαύμα της δημιουργίας ψηλαφᾶς τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, θά εἶσαι ἀνόπτος, ἄφρων, νά ὑποστηρίζης, ὅτι δέν ὑπάρχει Θεός, ἢ ἔστω νά σου περνᾶν αὐτό σάν λογισμός (Ψαλμ. ιγ΄ 1).

• Όταν βλέπης τὴν παροδικότητα τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀδελότητα τοῦ πλοῦτου καὶ σύ προσκολλᾶσαι στὰ ὑλικά ἀγαθὰ, λησμονώντας τὴν πνευματικὴ σου καταγωγή καὶ τὴν ἀγάπη, ἀποδεικνύεσαι ἄφρων (Λουκ. ιβ΄ 20).

• Όταν οἱ Γραφές μιλᾶνε γιὰ τὸ Πάθος τοῦ Μεσσία καὶ τὴν ἀκολουθοῦσα Ἄνάστασι καὶ σύ δέν μπορῆς νά νοήσης, ὅτι ὁ Σταυρός φέρνει τὴν Ἄνάστασι, εἶσαι ἀνόπτος (Λουκ. κδ΄ 25).

• Όταν ἐγκαταλείπης τὴν Ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ σύρεσαι ἀπὸ τυπολατρεῖες, πού ἐξαπατοῦν, εἶσαι ἀνόπτος (Γαλ. γ΄ 1).

• Όταν γύρω σου βλέπης μυριάδες ἀναστάσεις, καὶ σύ ἀμφιβάλλης γιὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασι, εἶσαι ἀνόπτος.

Τὸ χαρακτηρισμὸ αὐτὸ χρησιμοποιοεῖ ὁ ἀπόστ. Παῦλος καὶ στό κεφάλαιο τῆς Ἄναστάσεως (15ο τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους) γιὰ ὅσους δέν μποροῦν νά καταλάβουν κάτι πολὺ λογικὸ καὶ φυσικὸ, ὅτι ὁ σπόρος, πού σπέρνεται στή γῆ, κρύβεται καὶ σαπίζει, μά εἶναι σίγουρο, ὅτι πάλι θά ξεπροβάλλη, θ' ἀναστῆ.

Τὸ παράδειγμα τοῦ σπόρου καὶ τῆς σπορᾶς εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἐντυπωσιακά καὶ πειστικά ὄχι τόσο γιὰ τὸ γεγονός τῆς ἀναστάσεως, ὅσο γιὰ τὸν τρόπο τῆς ἀναστάσεως. Λέει στή συνέχεια τῆς Ἐπιστολῆς ὁ Παῦλος: «Ἄλλ' ἐρεῖ τις: Πῶς ἐγείρονται οἱ νεκροί; Ποίῳ δὲ σώματι ἔρχονται; Ἄφρων! Σύ ὁ σπείρεις, οὐ ζωοποιεῖται ἐὰν μὴ ἀποθάνῃ» (στ. 35-36). Ἀπό-

δοσις στὴν ἀπλοελληνική: «Ἄλλὰ θά εἰπῆ κανεῖς: “Πῶς ζωοποιοῦνται οἱ νεκροί; Καὶ με ποῖο σῶμα ἀνασταίνονται;”. Ἄνόπτε! Ἄσπρος, πού σύ σπέρνεις, δέν παίρνει ζωή, ἀν δέν πεθάνῃ (ἀν δέν σαπίσῃ)».

• Τὸ νά γίνεσαι σύ, ὁ ἄνθρωπος, ὄργανο ἀλλεπαλλήλων ἀναστάσεων καὶ ὕστερα ν' ἀμφιβάλλης γιὰ τὴν μιά ἀνάστασι, τὴν συγκεκριμένη, τὴν ἀνάστασι τῶν σωμάτων, αὐτὸ μέ βᾶσι τὴ λογικὴ εἶναι ἀνοησία.

• Πῶς ἀνασταίνονται οἱ νεκροί; Ὅπως ἀνασταίνονται οἱ σπόροι, τὰ διάφορα φυτά. Τὸ ἴδιο σῶμα σε διαφορετικὴ κατάστασι σπέρνεται (πεθαίνει), σε διαφορετικὴ ἀνασταίνεται (βλαστάνει). Τὸ θέμα εἶναι, ὅτι πρέπει πρῶτα νά πεθάνῃ, γιὰ ν' ἀναστῆ. Αὐτὸ συμβαίνει με ὅλους τοὺς σπόρους, με ὅλα τὰ φυτά.

Τὸ παράδειγμα τῆς σπορᾶς χρησιμοποιοεῖ ὁ Παῦλος σάν τὸ πιὸ οἰκεῖο στὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ γιὰ νά ἐξηγήσῃ, γιατί τὸ σῶμα πέφτει στή γῆ νεκρὸ καὶ πῶς θά εἶναι, ὅταν ἀπὸ τὴ γῆ θ' ἀναστῆ ζωντανό.

• Όταν ὁ σπόρος πέφτῃ, κώνεται καὶ χάνεται στή γῆ. Ἄν δέν καθῆ, δέν θ' ἀναστῆ. Ὁ ἄνθρωπος θάβεται στό κῶμα. Ὅχι ὅμως γιὰ νά παραμείνῃ γιὰ πάντα στό κῶμα.

• Όταν ὁ σπόρος πέφτῃ στό κῶμα, σαπίζει. Τότε ἀκριβῶς, πού διαλύεται ὁ σπόρος, ὁ γεωργὸς χαίρεται. Διότι ξέρε, ὅτι ἡ διάλυσις αὐτῆ τοῦ σπόρου κρύβει τὸ μυστικὸ τῆς νέας ζωῆς. Κάθε σπόρος εἶναι «ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ». Καὶ ὁ ἄνθρωπος, μετὰ τὴν ταφὴ του, διαλύεται σωματικά. Σαπίζει. Ἐτοιμάζεται ἡ νέα ζωή, ἡ ἀνάστασις.

Εἶδατε ποτέ γεωργὸ νά κρατᾶν σὲ ἀποθήκη τοὺς σπόρους καὶ νά μὴ τοὺς σπέρνῃ; Κάτι τέτοιο θάταν ἀνοησία. Τοὺς σπόρους τοὺς ἔχει, γιὰ νά τοὺς σπέρνῃ.

Ἐμεῖς θέλουμε τοὺς ἀνθρώπους μας, σώ-

νει και καλά, να τους κρατήσουμε κοντά μας, χρόνια πολλά, αν μπορούσαμε και εκατονταετίες, γιατί τάχα τους αγαπάμε. Αν τους αγαπούσαμε πραγματικά, θα καιρώμαστε, πού τους καλεί ο Θεός κοντά Του. Θα πιστεύαμε, ότι δίνουμε στή γη τό σῶμα φθαρτό και ἡ Ἀνάστασις θά μᾶς τό δώσει ἄφθαρτο.

Εἶδατε ποτέ γεωργό να κλαίει, πού ἔφυγαν οἱ σπόροι ἀπ' τό χέρι του και ἔπεσαν στή γη;

Ἐμεῖς γιατί κλαίμε, ὅταν σπέρνεται τό σῶμα τοῦ δικοῦ μας ἀνθρώπου, πού ἔχει προετοιμασθῆ γιά τήν Ἀνάστασι και τήν αἰώνια ζωή; Ἡ ψυχή οὕτως ἢ ἄλλως δέν πεθαίνει. Μέ τήν κοίμησι πορεύεται ἐκεῖ, πού ἐπέλεξε μέ τά ἔργα τῆς: ἢ στή δόξα ἢ στήν ἀπώλεια.

Ἐδῶ μιλάμε γιά τό σῶμα. Γι' αὐτό ἔχουμε τήν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως.

Ἡ σπέρση ἀλλάζει (στ. 37)

Ἡ σπουδαιότερος λόγος, πού ὁ Παῦλος χρησιμοποιεῖ τό σπόρο ὡς παράδειγμα, εἶναι ἡ ἀλλαγῆ. «Και ὁ σπέρσης, οὐ τό σῶμα τό γενησόμενον σπέρσης, ἀλλά γυμνόν κόκκον, ἢ τύχοι σίτου ἢ τίνος τῶν λοιπῶν» (στ. 37). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Αὐτό, πού σπέρνεται, δέν εἶναι τό σῶμα, πού θά προκύψει, ἀλλά γυμνός κόκκος, παραδείγματος χάριν σιταριοῦ ἢ κάποιου ἄλλου εἶδους».

Ἡ ἴδια σπέρση πού σπέρνεται, φυτρώνει. Σπέρνεται γυμνός. Ἀνασταίνεται ντυμένος μέ μία καινούργια, πανέμορφη στολή. «Καταμάθετε τά κρίνα τοῦ ἀγροῦ... Λέγω δέ ὑμῖν, ὅτι οὐδέ Σολομών ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιβάλετο ὡς ἐν τούτων» (Ματθ. στ' 28-29).

Ἡ Ἀν ὁ σπόρος μέ τή φυσική ἀνάστασι ἀπό γυμνός ντύνεται τήν πολύχρωμη, ἀλλά και πλούσια φορεσιά του, πόσο μάλλον ὁ ἄνθρωπος! Μέ τήν ἀνάστασι παίρνει μέν τό ἴδιο σῶμα, ἀλλά ἀπαλλαγμένο τῆς φθοράς.

Ἡ Τό ἴδιο σῶμα, ἀλλ' ἀπρόσβλητο ἀπ' τόν πόνο. Σῶμα, πού ἀστράφτει κάτω ἀπ' τίς ἀνταύγειες τοῦ θεϊκοῦ κάλλους. «Και οἱ δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς ὁ ἥλιος» (Ματθ. 17' 43).

Ἡ ἴδια ὁ Κύριος, μιλώντας γιά τή σπορά τοῦ δικοῦ Του θανάτου, χρησιμοποίησε τό παράδειγμα τοῦ κόκκου, πού ἕνας πέφτει, χίλιοι φυτρώνουν (Ἰωάν. 12' 24). Ἡ ἕνας ἔπεσε στόν καινούργιο τάφο ἐκούσια, ὁ Χριστός. Μά ὁ ἕνας ἔγιναν πολλοί. Ἡ ἕνας ἀναστήθηκε. Μαζί Του πολλοί, ὅλοι συνεγείρονται.

Διαφορές στή δημιουργία (στ. 38-39)

Ἡ Στήν πρώτη δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου ὁ Θεός δέν εἶναι θαυμαστός μόνο γιά τόν τρόπο τῆς λειτουργίας Του, ἀλλά και γιά τήν ξεχωριστή μορφή, πού δίνει στά ἀνθρώπινα πλάσματα. Κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἀπλῶς μοναδικός, ἀταύτιστος, ἀνεπανάληπτος.

Ἡ Τό ἴδιο συμβαίνει και μέ τή νέα δημιουργία, μέ τήν ἀνάστασι τῶν σωμάτων. Μόνο, πού ἐδῶ ἡ διαφορά θά εἶναι διττή:

• Ἡ Ἡ θά διαφέρουν τά ἀναστημένα σώματα τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τους.

• Ἡ Ἡ θά διαφέρη και τό ἀναστημένο σῶμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου ἀπό τό σῶμα πού εἶχε πρῖν.

Ἡ Γιά τή διαφορά αὐτή μιλάει ὁ Παῦλος: «Ἡ ὁ δὲ Θεός αὐτῷ δίδωσι σῶμα καθὼς ἠθέλησε, και ἐκάστω τῶν σπερμάτων τὸ ἴδιον σῶμα. Οὐ πᾶσα σὰρξ ἡ αὐτὴ σὰρξ, ἀλλὰ ἄλλη μὲν ἀνθρώπων, ἄλλη δὲ σὰρξ κτηνῶν, ἄλλη δὲ ἰχθύων, ἄλλη δὲ πετεινῶν. Και σώματα ἐπουράνια, και σώματα ἐπίγεια. Ἡ Ἀλλ' ἕτερα μὲν ἡ τῶν ἐπουρανίων δόξα, ἕτερα δὲ ἡ τῶν ἐπιγείων» (στ. 38-39).

Ἡ 1. Κάθε σῶμα, ὅπως κάθε δημιουργημα, γίνεται κατά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ, μέ τήν ποικίλη τέχνη και ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Θέλησε Ἡ Ἐκεῖνος, και ἐγίναμε κι ἐμεῖς. Θέλησε Ἡ Ἐκεῖνος, και ἐγινε ὁ κόσμος.

Ἡ Θέλησε! «Ἡ ὁ δὲ Θεός αὐτῷ δίδωσι σῶμα καθὼς ἠθέλησε, και ἐκάστω τῶν σπερμάτων τὸ ἴδιον σῶμα» (στ. 38). Ἡ Ὁ σπόρος π.χ. δέν παίρνει τή μορφή ὅταν βλαστάνη, ἐπειδή ἡ φύσις τόν φτιάχνει, ἢ ἐπειδή ἡ γῆ εἶναι καρποφόρος, ἢ ἐπειδή πέφτει ἡ βροχή. Ἡ Ὅλα αὐτά εἶναι ἀπαραίτητα, ἀλλ' ὅχι αὐθύπαρκτα. Ἡ Ὅλα συνεργοῦν, διότι θέλει ὁ Θεός, πού εἶναι και ὁ δημιουργός τῶν νόμων τῆς φύσεως.

Ἡ 2. Κάθε σπόρος διαφέρει ἀπ' τό σπόρο ἄλλου δένδρου. Κάθε σῶμα διαφέρει.

Ἡ Ἡ Ἄλλο τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἄλλο τό σῶμα τῶν κτηνῶν, τῶν ψαριῶν, τῶν πτηνῶν.

Ἡ Ἡ Ἄλλα τά σώματα τά διαστημικά, ὅπως εἶναι τά ἀστέρια. Ἡ Ἄλλα τά σώματα τά ἐπουράνια, ὅπως εἶναι οἱ ἄγγελοι, καιῖτοι λέγονται ἀσώματοι. Ἡ Ἄλλα τά σώματα τά ἐπίγεια.

Ἡ Ἡ Ἄλλη ἡ λαμπρότητα τῶν μέν, ἄλλη ἡ λαμπρότητα τῶν δέ. Δέν ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τά ἴδια σώματα. Δέν ἔχουν ὅλοι οἱ ἄγιοι τήν ἴδια λαμπρότητα.

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ἄτιός τίτλος! «Δοῦλος». Τόν χρησιμοποιεῖ ὁ ἀπόστ Παῦλος. Σέ μερικές ἀπ' τίς ἐπιστολές του ἔτσι συνιστᾷ τόν ἑαυτό του: «Δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ». Δέν ἀντέχει κανείς στόν πειρασμό νά μή συγκρίνη τόν μονολεκτικό αὐτό τίτλο τοῦ Παύλου μέ τούς βαρύγδουπους τίτλους κατοπινῶν διαδόχων τοῦ Παύλου καί ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας.

- Πού εἶναι τά «Παναγιώτατος», «Μακαριώτατος», «Πανοσιολογιώτατος», «Αἰδεσιμολογιώτατος»;

- Πού οἱ «φήμες» τῶν Ἀρχιερέων;

Στ' ἀλήθεια! Ἄν λειτουργοῦσαν μαζί ὁ ἀπόστολος Παῦλος καί ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, πόσο καταλυτική θά ἦταν ἡ σύγκρισις τῶν τίτλων τους!

- Ὁ μέγας Παῦλος, ἀπλῶς «δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ».

- Ὁ ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, «πατήρ πατέρων, ποιμὴν ποιμένων, κριτὴς τῆς οἰκουμένης»!

Ἄραγε θά θελήσουν ποτέ οἱ λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας νά καθρεφτιστοῦν στή γεμάτη οὐσία ἀπλότητα τῶν Ἀποστόλων;

«Δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ»! Ὑπάρχει τιμητικώτερος ἀπ' αὐτό τόν τίτλο; Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Μέγα ὄντως ἀξίωμα καί τό κεφάλαιον τῶν ἀγαθῶν δοῦλον εἶναι Χριστοῦ. Ὁ τοῦ Χριστοῦ δοῦλος, οὗτος ὄντως ἐλεύθερός ἐστι τῆ ἁμαρτία καί γνήσιος δοῦλος οὐδενός ἄλλου καταδέξεται δοῦλος γενέσθαι. Ἐπεὶ οὐκ ἂν γένοιτο τοῦ Χριστοῦ δοῦλος, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας» (Ε.Π.Ε. 21,362). Μετάφρασις: Εἶναι μεγάλο πράγματι καί τό ἀξίωμα αὐτό καί ἡ κορωνίδα τῶν ἀγαθῶν, δηλαδή, τό νά εἶναι κανείς δοῦλος τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι ἀπλῶς νά λέγεται δοῦλος. Ὁ δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, αὐτός πρα-

γματικά εἶναι ἐλεύθερος ἀπ' τήν ἁμαρτία. Καί ὁ γνήσιος δοῦλος δέν εἶναι κατενός ἄλλου Κυρίου δοῦλος. Δέν θά μπορούσε νά εἶναι δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά δοῦλος κατὰ τό ἥμισυ.

«Δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ»! Διακοπεῖ τόν Βασιλέα τῶν ὄλων. Ἡ ἐκούσια δουλεία τοῦ Παύλου στό Χριστό σημαίνει ἀπελευθέρωσι ἀπ' τή σκληρή τυραννία τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου.

Στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας θά πρέπη κάποτε νά ἐπανέλθουμε στήν οὐσιαστική τιμή, πού ἐκφράζει ὁ πιό φιλελεύθερος τίτλος: «Δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ». Πρίγκιπες στήν Ἐκκλησία εἶναι οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ καί οἱ διάκονοι τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἐπίσκοπος θαυμαστῆς ἱεραποστολῆς

Ἄποδοκιμασία ἀπό τό τότε ἐκκλησιαστικό κατεστημένο. Κάλεσμα τοῦ Θεοῦ γιά πολύ σπουδαιότερο ἔργο. Πρόκειται γιά τόν σεβάσμιο Μητροπολίτη Κορέας **Σωτήριο Τράμπα**. Ξεκίνησε πρὶν ἀπό 33 χρόνια μόνος γιά τήν ἄγνωστη καί σ' αὐτόν Κορέα.

Πρὶν ἀπ' τήν Κορέα χρημάτισε πρωτοσύγκελλος τοῦ μεγάλου καί ἁγίου Ἀρχιεπισκόπου, τοῦ **Ἱερωνύμου** (Κοτσώνη). Συνήθως οἱ πρωτοσύγκελλοι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί οἱ Γραμματεῖς τῆς Ἱ. Συνόδου προάγονται σέ ἐπισκόπους καί μητροπολίτες. Ὁ π. Σωτήριος Τράμπας, ὁ ὀργανωτικώτερος ὄλων τῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πρωτοσυγκέλλων, προτίμησε μιά ἄλλη προαγωγή: Τό **σταυρό τῆς ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς**.

- Κι ὅταν κρίθηκε ἀναγκαῖο ἀπ' τό Πατριαρχεῖο νά προαχθῆ σέ ἐπίσκοπο, παρέμεινε ὁ ἴδιος. Ταπεινός, ὀργανωτικός, σεμνός, εὐχάριστος, ἐργατικός, γεμάτος ἐλπίδα.

● Εὐλογήθηκε ἡ **σπορά** του. Ἰδρύθηκαν ἐνορίες καί μοναστήρια. Κυριολεκτικά «ἐβάστασε τό ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ» (Πράξ. θ' 15) ἐνώπιον ἐθνῶν στήν Ἰστανβούλη.

● Διορατικός, ὅπως πάντοτε, κανόνισε τά τῆς **διαδοχῆς** του. Δέν ἦταν κολλημένος στό θρόνο. Αἰσθάνεται ὡς διάκονος τοῦ Εὐαγγελίου, πού ὀφείλει σέ ἄλλα ἱερά χέρια νά παραδώσῃ τή **λαμπάδα** τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καί μαρτυρίας. Κι αὐτά εἶναι τά χέρια του μέχρι τώρα βοηθοῦ του, τοῦ ἐπισκόπου Ζήλων Ἰστανβούλης.

● Ὑπέβαλε τήν παραίτησί του ὡς Μητροπολ. Κορέας, καί γιά ν' ἀφοσιωθῇ πιό ἔντονα στήν ἐσωτερική ζωή, ἀλλά καί νά διευκολύνῃ τήν ἐκλογή του π. Ἰστανβούλη. «Μητροπολίτου Κορέας».

Θά μείνῃ ὑπόδειγμα **σεμνότητος** καί **ἐργατικότητος** ὁ π. Σωτήριος Τράμπας. Ἡ φωνή του ἀπ. Παύλου: «Ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοί ἔσονται καί ἐτέρους διδάξαι» (Β' Τιμ. β' 2) βρῆκε πλήρη ἐφαρμογή στήν περίπτωσί του.

Πιστεύουμε, ὅτι καί στο μοναστήρι τῆς Κορέας, ὅπου ζῆ πλέον ὡς ταπεινός ὑμνητής τοῦ Θεοῦ, θά προσφέρῃ τήν πείρα του καί θά στηρίξῃ τό νέο ἐπίσκοπο.

Καί στόν πρῶν Κορέας σεβάσμιο πατέρα Σωτήριο καί στό ζηλωτή νέον Μητροπολίτη Κορέας Ἰστανβούλη εὐχόμεσθε ὁλόθερμα, νά παραμείνουν διάκονοι Χριστοῦ, διά τῶν ὁποίων πολὺς λαός θά ἐπιστρέψῃ στόν Κύριο.

Μπεζενίτη ἄσχημο τέλος!

ἸἘκκλησία τῆς Ἑλλάδος δέν τόν δίκασε οὔτε τόν καταδίκασε. Κι ἄς εἶχε καταπατήσῃ τοὺς **ἰ. κανόνες**. Κι ἄς εἶχαν κυκλοφορήσῃ κασέττες μέ **ὁμοφυλοφυλικό** περιεχόμενο. Κι ἄς εἶχε ὁ ἴδιος δηλώσει, ὅτι μέ ἱεροπραξίες εἶχε ἀποκτήσῃ **1,5 δισεκατομμύριο** δραχμές. Κι ἄς εἶχε κατηγορηθῇ γιά **ὑπεξαίρεσι** χρημάτων Μονῆς στή Μάκρη Ἀττικῆς.

Ἄπλως τόν εἶχε κηρύξει ἐκπτωτο μέ βάσι τό «**Νόμο Κακλαμάνη**» περί «**ἐξ-ωθεν καλῆς μαρτυρίας**». Τό **Πατριαρ-**

χεῖο Κων/λεως, πού θάπρεπε ν' ἀποφύγῃ ἀνάμειξι σέ ὑπόθεσι, πού «**ἀπό παντοῦ μπάξει**», «ἀκύρωσε» τήν ἀπόφασί τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας μας!

Κι ὁ **Παντελεήμων Μπεζενίτης** (περί αὐτοῦ πρόκειται) ἀπειλοῦσε, ὅτι ὅπου νάναί ἐπανέρχεται στή Μητρόπολι **Ἀττικῆς**, ὅπου κάποτε βρέθηκε, ἀλλ' ὡς μοιχεπιβάτης. Καί στίς δύο Μητροπόλεις, πού βρέθηκε (Ζακύνθου καί Ἀττικῆς), ἦταν **μοιχεπιβάτης**. Εἶχαν ἐπισκόπους, ἀλλ' ἐκεῖνος τοὺς καταφρόνησε.

Δέν μπόρεσε τελικά νά ξεφύγῃ ἀπ' τήν ἐλληνική δικαιοσύνη.

● Πρωτοδίκως εἶχε καταδικασθῇ σέ ὀκτώ (8) χρόνια κάθειρξι. Στίς 20 Ἰουν. 2008, μετὰ ἀπό πολὺμηνη διαδικασία, ἡ κατηγορία γιά ὑπεξαίρεσι χρηματικῶν ποσῶν ἀπ' τό παγγάρι τῆς Μονῆς τῆς Μάκρης, ἐπικυρώθηκε ὡς **κακούργημα**.

Καταδικάστηκε σέ ἕξι ἔτη κάθειρξι. Προστέθηκε καί τό ἔτος, πού εἶχε ἄλλοτε καταδικασθῇ (μέ ἀναστολή) καί ἔγιναν **ἑπτὰ** τά χρόνια τῆς φυλακίσεώς του.

● **Θλιβερό** τό φαινόμενο, νά ὀδηγῆται μέ χειροπέδες στίς φυλακές Κορυδαλοῦ ἕνας ἐπίσκοπος, ἄλλοτε ἰσχυρός παράγων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κατεστημένου.

Ἡ ἀπαστράπτουσα Μητροπολιτική λιμουζίνα ἀπ' τήν «κλούβα» ἀντικαταστάθηκε. Λυπούμαστε εἰλικρινά.

● Γιά τήν Ἱερά Σύνοδο ἀποτελεῖ μονόδρομος ἡ **καθαίρεσις** τοῦ κ. Μπεζενίτη. Οἱ πιστοὶ ἐλπίζουν στήν ἀποκατάστασι τοῦ πατέρα καί ποιμένα, πού τόσα χρόνια βρώμικα χέρια τόν κρατοῦν στήν ἄκρη. Εἶναι ὁ ἐπίσκοπος **Νικόδημος (Γκατζιρούλης)**, ὁ σεμνός αὐτός Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. Πρέπει νά τεθῇ ὡς λύχνος «ἐπί τήν λυχνίαν». Στό πρόσωπό του θά δικαιωθοῦν ὅλοι οἱ ἅγιοι (δώδεκα τόν ἀριθμὸς), πού διώχτηκαν ἀπ' τίς δικτατορίες τόν Ἰούλιο τοῦ 1974.

● Στόν ἐπίσκοπο Μπεζενίτη, εὐχόμεσθε νά βρῆ τό Θεό μέσ' στή φυλακή.

● Κι ὅσοι τά ἔχῃ του ἀκολουθοῦν καί στίς τσέπες τους ρέει ἄφθονο τό **συμωνακό** **χρῆμα**, ἄς ἔχουν τό νοῦ τους. Δέν φοβοῦνται τό Θεό οἱ **χρηματολάτρες** κληρικοί.

Ἵς φοβηθοῦν τουλάχιστον τόν Κορυδαλλό. Δέν μπορεῖ π.χ. Μητροπολίτης τῆς εὐρύτερης περιοχῆς τῆς Ἀττικῆς νά εἰσπράττη ἀδρά γιά κηδεῖες, μνημόσυνα, πανηγύρια καί ἐγκαίνια ναῶν.

Εἶναι «πρός ἐντροπήν» ὄλων μας. Ἵλποτε χριστιανοί, κληρικοί καί λαϊκοί σύρονταν στίς φυλακές γιά τήν Ὁμολογία. Τώρα φυλακίζονται γιά τή Φιλαργυρία!

Οὔτε ἕνας!

Ἰρίν ἀπό τέσσερα χρόνια, στίς 5 Ἰουλίου 2004, δεκάδες χιλιάδες λαοῦ στό ἀεροδρόμιο ὑποδέχτηκαν τούς παῖκτες τῆς Ἐθνικῆς ποδοσφαίρου, πού ἔφερναν μαζί τους τό κύπελλο καί ἐπέστρεφαν ἀπ' τήν Πορτογαλία ὡς πρωταθλητές Εὐρώπης. Στήν Ἀθήνα τούς στεφάνωσαν. Ἡ δέ πομπή τους ἦταν ἕνας νέος γι' αὐτούς θρίαμβος.

Ἡ ἴδια ομάδα ἐπέστρεψε στίς 19 Ἰουν. ἀπ' τήν Αὐστρία, ὅπου τό νέο πανευρωπαϊκό πρωτάθλημα ποδοσφαίρου. Καί τούς ὑποδέχτηκε... κανένας! Οὔτε οἱ στενοί τους φίλοι.

Γιατί; Διότι ἠττήθησαν.

Ἵπαραδέκτη χαρακτηρίστηκε ἡ συμπεριφορά τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος διψάει γιά νίκες (ἄλλων φυσικά!) καί δέν ἐκτιμᾷ τήν προσπάθεια.

Μόνο ὁ ὑφυπουργός Ἀθλητισμοῦ κ. Ἰωαννίδης βρέθηκε στό ἀεροδρόμιο. Σέ δηλώσεις του εἶπε: «Ἡ νίκη ἔχει πολ-

λούς πατεράδες, ἐνῶ ἡ ἦττα κανέναν... Πρέπει νά μάθουμε στήν Ἑλλάδα νά εἴμαστε δίπλα στήν Ἐθνική καί στίς καλές καί στίς κακές στιγμές».

Οἱ ὑπερβολές κάνουν κακό. Καί ἡ «**θεοποίησης**» τοῦ 2004 καί ἡ **ἀπομυθοποίησης** τοῦ 2008. Νέοι ἀνθρωποεἶναι οἱ καί οἱ παῖκτες τῆς Ἐθνικῆς.

• Οὔτε ν' ἀπαιτοῦν πολλά χρήματα ὅταν παίζουν καί νικοῦν, ἀλλ' οὔτε καί ν' ἀπελπίζονται ἄν παίζοντας δέν νικοῦν.

Πάνω δέ ἀπ' τούς ποδοσφαιρικούς ἀγῶνες εἶναι κάτι **ἄλλοι ἀγῶνες**. Σ' αὐτούς δέν παίρνει ἕνα ἄτομο μόνο ἢ μιᾶ ομάδα μόνο τό βραβεῖο. Ὅλοι μποροῦν νά παίρνουν μέρος κι ὅλοι μποροῦν ν' ἀναδειχτοῦν νικητές (Α' Κορ. θ' 23-27).

Στό **χριστιανικό ἀγῶνα** δέν ὑπάρχουν ὅρια ἡλικία. Ὅλοι μέχρι τέλους στόν ἀγῶνα.

• Ἡ **ὑποδοχή**: Ὅλος ὁ ἀγγελικός κόσμος χειροκροτεῖ. Ὅλη ἡ οἰκουμένη θαυμάζει. Ὅλοι οἱ αἰῶνες ἐξυμνοῦν.

Τόν τερματοφύλακα π.χ. τῆς Ἐθνικῆς Ἀ. Νικοπολίδη μετά ἀπό πενήντα χρόνια κανεῖς δέν θά τόν θυμᾶται, ὅπως κανεῖς σήμερα δέν ξέρει τόν πρῖν ἀπό πενήντα χρόνια διεθνή τερματοφύλακα Δελαβίνα! Τόν ἅγιο Γεώργιο ὅμως, τόν **τροπαιοφόρο**, τόν ἀγωνιστή τοῦ Χριστοῦ, ὅλοι τόν θαυμάζουν, κι ἄς ἔχουν περάσει χίλια ἑπτακόσια περίπου χρόνια!

• Τό **βραβεῖο**: Τό στεφάνι τῆς αἰώνιας δόξας, τό «βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως». **Αἰώνια** ἡ ἐπιβράβευσις. Ἀτέλειωτη ἡ χαρά καί ἡ δόξα.

Ἵρκεῖ νά ἐγκρατευώμαστε. Γιατί γιά μιᾶ μπάλλα τόση προπόνησις, καί γιά τήν ἀρετή καί τήν ἀγιότητα καμμιά προσπάθεια; «Πᾶς ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται, ἐκεῖνοι μὲν ἵνα φθαρτόν στέφανον λάβωσιν, ἡμεῖς δέ ἄφθαρτον» (Α' Κορ. θ' 25).

Ρεκόρ παιδικῆς παχυσαρκίας!

Ἰλιβερὰ, βρώμικα, θανατηφόρα εἶναι τὰ ρεκόρ, πού κατέχει ἡ πατρίδα μας, ἢ ἄλλοτε πρωταθλήτρια σέ κάθε ὁμορφο καί γενναῖο, σέ κάθε πολιτιστικό

Ἡ συνδρομή γιά τό περιοδικό

■ Εἶναι **10 Εὐρώ (€)** τό χρόνο. Ἡ ἐξόφλησις γίνεται: • Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Στό Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ἢ στό Βιβλιοπ. «**Βαπτιστής**», **Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἅγιο Δημήτριο).**

■ Οἱ τοῦ ἐξωτερικοῦ ν' ἀποστέλλουν τό ἔμβασμά τους στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

■ Τηλέφ.: **2103212713** καί **2109765440.**

καί ήρωικό, σέ κάθε σεμνό καί άγιο. Άναφέρουμε ένδεικτικά τρία ρεκόρ:

- Πρώτοι στην παραγωγή... **σκουπιδιών!** Όσες χωματερές, νόμιμες καί παράνομες, κι άν λειτουργούν, κι όσα ΧΥΤΑ κι άν οργανωθούν, σύμφωνα μάλιστα μέ προδιαγραφές τής Ε.Ε., δέν θά έπαρκούν για τήν άποκομιδή των σκουπιδιών, πού παράγει ό **ύπερκαταναλωτικός** νεοέλληνας.

- Πρώτοι στό **κάπνισμα**, κι άς φωνάζουν οί γιατροί όλου τού κόσμου, ότι τουλάχιστον 15 χρόνια ζωής χάνει ό καπνιστής. Κι άς διακηρύττει ό ύπουργός Υγείας, όπτι σέ λίγο καιρό σέ κανένα δημόσιο χώρο δέν θά καπνίζουν.

- Πρώτοι καί στην **παιδική παχυσαρκία**. Κάποτε τά παιδιά τής Ελλάδος, ιδίως στην περίοδο τής Κατοχής, ήταν **σκελετωμένα**. Τώρα φτάσαμε στό άλλο άκρο. Τά παιδιά συσσωρεύουν λίπη καί παίρνουν περιπτώσεις κιλά, μέ άποτέλεσμα νά κινδυνεύη άμεσα ή ζωή τους.

Ίατρικοί οργανισμοί καί παράγοντες άπαρίθμησαν τίς παρακάτω αίτίες:

- **Πρώτοι**. Τά παιδιά **κάθονται** στόν καναπέ ή στην καρέκλα άκίνητα ή μπροστά στην **τηλεόραση** ή μπροστά στόν **ύπολογιστή**. Πάνω άπό τρείς ώρες ήμερήσια σπαταλούν στis ήλεκτρονικές όθόνες. Όχι μόνο ό ψυχικός τους κόσμος φθείρεται καί άλλ-

λουώνεται νοσηρά, αλλά καί τό σώμα τους παχύνεται άπ' τό πολύωρο **«καθιστό»**.

Οί γονείς κάποτε άνησυχούσαν για τή ζωηρότητα των παιδιών. Κακώς! Αυτό έδειχνε φυσικότητα. Τώρα όφείλουν ν' άνησυχούν, όταν στό σπύτι έπικρατή άπόλυτη ήσυχία καί κανείς δέν περπατά!

Άκινητοποιημένα πιόνια τά παιδιά!

- **Δεύτεροι**. **Διατροφικές** διαστροφές. Καταναλώνουν άκατάλληλες τροφές, κυρίως τά έτοιμα, πού βρίσκουν άπ' τά πατατάκια τού περιπτέρου, μέχρι τά **«χάμπουργκερ»** των Goody's.

- **Τρίτοι**. Έλλειψις **άσκησης**. Τά περισσότερα παιδιά δέν τρέχουν πιά. Γίνονται μαλθακά, **«μαμόθρευτα»**, κάποτε καί μέ τάσεις διαστροφής.

Έμείς θά προσθέσουμε κι άλλο λόγο:

- **Τέτατοι**. Η **όλιγοτεκνία**. Όσα κάποτε έτρωγαν 8 παιδιά, τά τρώνε τώρα τά δύο παιδιά. Οί πιό πολλοί γονείς σκοτώνουν τά βρέφη τους στην έμβρυακή κατάστασι, μέ τήν **έκτρωσι**. Περιρίζουν τόν αριθμό των παιδιών μέ τους άνώμαλους τρόπους **άποφυγής** τής τεκνογονίας. Κάνουν 1 ή 2 παιδιά. Κι όλος ό ήλιος τής άρρωστημένης τους αγάπης πέφτει σ' αυτά.

Λυπάται κανείς τά θύματα! **Παχύσαρκα** καί **κακομαθημένα** παιδιά, ύποψήφια για θανατηφόρες άρρώστιες. Μέλλοντες θαμώνες των νυκτερινών κέντρων!

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ιδιοκτήτης: Σύλλογος «Ιωάννης ό Βαπτιστής»

Έκδότης: Παναγ. Καραθανασόπουλος
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Άθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212107 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδάς, Ιωαννίνων 6 - Μοσχάτο

Έτησία συνδρομή:

Έσωτερικού 10 €. Κύπρου 20 €.

Έξωτερ.: Εύρώπης 20 €. Άμερικής: 25 \$.

Καναδά καί Άυστραλίας: δολάρια 30.

Έπιταγές καί έπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Άθήνα.

Μαγκιά είναι νά μή καπνίζεις!

Είς τήν ώρα, πού οί νεοί στην Ελλάδα είναι παγκόσμιοι πρωταθλητές στό τσιγάρο, οί έφημερίδες δημοσίευσαν πρωτοσέλιδες φωτογραφίες άπό διαδήλωσι στή **Μανίλα** των Φιλιππίνων. Στή διαδήλωσι έλαβαν μέρος κορίτσια τής Μανίλα στό πλαίσιο τής Παγκόσμιας Ημέρας κατά τού καπνίσματος (10 Μαΐου 2008).

- Σύνθημά τους κεντρικό: *«Η μαγκιά είναι... νά μή καπνίζεις!»*

- Τά δικά μας αγόρια καί κορίτσια άπό 15 έτών θεωρούν μαγκιά νά γίνη τό στόμα τους φουγάρο καί τά πνευμόνια τους ύποδοχές τού θανάτου. Τί φταίει;